

“मीठ बच्चे- यादको यात्रामा रह्यौ भने तिम्रो पाप काटिन्छ किनकि याद हो तरबारको धार, यसमा आफूले आफैँलाई ठग्न हुँदैन।”

प्रश्न:- बच्चाहरूको चरित्र सुधार्नको लागि बाबाले कुनचाहिँ मार्ग बताउनुहुन्छ?

उत्तर:- प्यारा बच्चाहरू! आफ्नो सच्चा-सच्चा चार्ट राख। चार्ट राख्नाले नै चरित्र सुध्निन्छ। हेर्नु छ- सारा दिनमा मेरो चलन कस्तो रह्यो? कसैलाई दुःख त दिइँ? फाल्त् कुरा त गरिँ? आत्मा सम्झेर बाबालाई कति समय याद गरें? कतिलाई आफू समान बनाएँ? यसरी जसले चार्ट राख्छन् उनको चरित्र सुध्निदै जान्छ। जसले गर्छ उसले पाउँछ। गरेन भने पछुताउनेछ।

ओम् शान्ति। रूहानी बच्चाहरूप्रति रूहानी बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ किनकि यहाँ सम्मुख छौ। यस्तो भनिदैन सबै बच्चाहरू आफ्नो स्वधर्ममा रहन्छन् र बाबालाई याद गर्छन्। केही न केही बुद्धि अवश्य जान्छ। त्यो त हरेकले आफूलाई बुझ्न सक्छन्। मूल कुरा हो सतोप्रधान बन्ने। त्यो त यादको यात्राले बाहेक बन्न सक्दैनन्। हुन त बाबाले बिहान योगमा बसेर बच्चाहरूलाई खिच्नुहुन्छ, आकर्षण गर्नुहुन्छ। नम्बरवार खिचिँदै जान्छन्। यादमा शान्तिमा रहन्छन्। दुनियाँलाई पनि भुल्छन्। तर प्रश्न उठ्छ- सारा दिनमा के गर्छन्? त्यो त भयो बिहान घण्टा, आधा घण्टा यादको यात्रा, जसबाट आत्मा पवित्र बन्छ, आयु बढ्छ। तर सारा दिनमा कति याद गर्छन्? कति स्वदर्शन चक्रधारी बन्छन्? यस्तो होइन, बाबा त सबै कुरा जान्नुहुन्छ। आफ्नो दिलसँग सोध्नु पर्छ- मैले सारा दिन के गरें? अहिले तिम्रो बच्चाहरू चार्ट लेख्छौ। कोही सही लेख्छन्, कोही गलत लेख्छन्। सम्झन्छन् म त शिवबाबाको नै साथमा थिएँ। शिवबाबालाई नै याद गरें तर साँच्चै नै यादमा थिएँ? बिलकूल शान्तिमा रह्यो भने यो दुनियाँ नै भुल्दछ। आफूलाई ठग्न हुँदैन, म त शिवबाबाको यादमा छु। देहका सबै धर्म भुल्नु पर्छ। हामीलाई शिवबाबाले आकर्षित गरेर सारा दुनियाँ भुलाउनुहुन्छ। बाबाले सम्झाउनुहुन्छ आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्नु छ। बाबाले त आकर्षित गर्नुहुन्छ। सबै आत्माहरू बाबालाई याद गरुन् अरु कसैको याद नआओस्। तर साच्चै याद आउँछ वा आउँदैन, त्यो त स्वयं पोतामेल राख्नु। कति हामी बाबालाई याद गर्छौं? जसरी आशिक-माशुकको उदाहरण छ। यी आशिक-माशुक रूहानी हुन्। कुरा नै अलग छ, त्यो दैहिक, यो रूहानी। हेर्नु छ- म कति समय दैवी गुणमा रहें? कति समय बाबाको सेवामा रहें? फेरि अरूलाई पनि याद दिलाउनु पर्छ। आत्मामाथि जुन खिया लागेको छ त्यो यादले बाहेक त उत्रिदैन। भक्तिमा अनेकलाई याद गर्छन्। यहाँ याद गर्नु छ एकलाई। हामी आत्मा सूक्ष्म बिन्दु हौं। बाबा पनि सानो बिन्दु अति सूक्ष्म हुनुहुन्छ तर ज्ञान महान् छ। श्री लक्ष्मी वा नारायण बन्नु, विश्वको मालिक बन्नु कुनै साधारण कुरा होइन। बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई अति राम्रो सम्झेर ठगी गर्नु हुँदैन। आफूसँग सोध- सारा दिनमा मैले आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई कति याद गरें जसले गर्दा खिया निस्किएन सकोस्? कतिलाई आफू समान बनाएँ? यो आफ्नो पोतामेल हरेकले राख्नु पर्छ। जसले गर्छ उसले पाउँछ, गर्दैन भने पछुताउनेछ। हेर्नु छ मेरो चरित्र सारा दिनमा कस्तो रह्यो? कसैलाई दुःख त दिइँ वा फाल्त् कुरा त गरेनौं? चार्ट राख्नाले चरित्र सुध्निन्छ। बाबाले बाटो त बताउनु भएको छ।

आशिक माशुक एक-अर्कालाई याद गर्छन्। याद गर्नासाथ ऊ सामुन्ने खडा हुन्छ। दुई स्त्री भए पनि साक्षात्कार हुन सक्छ, दुवै पुरुष भए पनि साक्षात्कार हुन सक्छ। कोही-कोही मित्र भाइ भन्दा पनि नजिक हुन्छन्। मित्रहरूको आपसमा यति प्रेम हुन्छ जो भाइहरूमा पनि हुँदैन। एक-अर्कालाई धेरै प्रेमले उठाउँछन्। बाबा अनुभवी हुनुहुन्छ नि। त्यसैले बिहान सबै बाबा अधिक आकर्षण गर्नुहुन्छ। चुम्बक हुनुहुन्छ, सदा पवित्र, त्यसैले उहाँले खिच्नुहुन्छ। बाबा त बेहदको हुनुहुन्छ। सम्झनुहुन्छ यो त धेरै प्यारो बच्चा हो। धेरै जोडले आकर्षण गर्नुहुन्छ। तर यो यादको यात्रा धेरै आवश्यक छ। जहाँ गए पनि, यात्रा गर्दा, उठ्दा, बस्दा, खाँदा याद गर्ने सक्छौ। आशिक-माशुकले जहाँ पनि याद गर्न सक्छन्। यो पनि यस्तै हो। बाबालाई याद त गर्नु नै छ, नत्र विकर्म कसरी विनाश हुन्छ। अरु कुनै उपाय छैन। यो एकदम महीन छ। तरबारको धारमा चल्नु पर्छ। याद हो तरबारको धार। घरी-घरी भन्छन् याद भुल्छौं। तरबार किन भनिन्छ? किनकि यसबाट पाप काटिन्छ, तिम्रो पावन बन्छौ। यो धेरै नाजुक छ। जसरी ती व्यक्ति आगोबाट पार गर्छन्, त्यस्तै तिम्रो बुद्धियोग जान्छ बाबाको पास। बाबा आउनु भएको छ यहाँ, हामीलाई वर्सा दिनुहुन्छ। माथि हुनुहुन्छ, यहाँ आउनु भएको छ। भन्नुहुन्छ, साधारण तनमा

आउँछु। तिमीलाई थाहा छ- बाबा माथिबाट तल आउनु भएको छ। चैतन्य हीरा यस डब्बामा बस्नु भएको छ। केवल यसमा मात्रै प्रसन्न हुनु छैन- हामी बाबाको साथमा बसेका छौं। यो त बाबाले जान्नुहुन्छ, धेरै आकर्षण गर्नुहुन्छ। तर यो त भयो आधा पौने घण्टा। बाँकी सारा दिन व्यर्थ गुमायो भने यसबाट के फाइदा। बच्चाहरूले आफ्नो चार्टको फिक्का राख्नु पर्छ। यस्तो होइन, हामी त भाषण गर्न सक्छौं, चार्ट राख्न हामीलाई के आवश्यक छ! यो भूल गर्नुहुँदैन। महारथीहरूले पनि चार्ट राख्नु पर्छ। महारथी धेरै छैनन्। गिने चुनेका छन्। धेरैको नाम-रूप आदिमा धेरै समय व्यर्थ जान्छ। लक्ष्य धेरै उच्च छ। बाबाले सबै कुरा सम्झाउनुहुन्छ, जसले गर्दा विद्यार्थीहरूले यो नसमझ्नु- बाबाले फलानो प्वाइन्ट सम्झाउनु भएको छैन। मुख्य हो- योद र सृष्टि चक्रको ज्ञान। यस सृष्टि चक्रको ८४ जन्मलाई तिमी बच्चाहरू बाहेक अरु कसैले जान्दैनन्। वैराग्य पनि तिमीलाई आउँछ। तिमीलाई थाहा छ- अब यस मृत्युलोकमा रहनु छैन। जानुभन्दा पहिला पवित्र बन्नु छ। दैवी गुण पनि अवश्य चाहिन्छ। नम्बरवार मालामा गाँसिनु छ। फेरि नम्बरवार राजधानीमा आउनु छ। फेरि नम्बरवार तिम्रो पनि पूजा हुनु छ। अनेक देवताहरूको पूजा हुन्छ। के-के नाम राख्छन्। चण्डिका देवीको पनि मेला लाग्छ। जसले रजिष्टर राख्दैनन्, उनीहरू सुधिदैनन्। त्यसैले भनिन्छ यो त चण्डिका हो। सुन्दै सुन्दैन, मान्दै मान्दैन। यो फेरि हो बेहदको कुरा। पुरुषार्थ गर्दैनौं भने बाबा भन्नुहुन्छ- यो त बाबालाई पनि मान्नेवाला होइन। पद कम हुन्छ, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- आफू माथि धेरै नजर राख्नु पर्छ। बाबा बिहानै आएर कति मेहनत गराउनुहुन्छ यादको यात्राको। यो धेरै ठूलो लक्ष्य हो। ज्ञानलाई त सस्तो विषय भनिन्छ। ८४ को चक्र याद गर्नु ठूलो कुरा होइन। बाँकी ठूलो कुरा हो यादको यात्रा, जसमा फेल पनि धेरै हुन्छन्। तिम्रो युद्ध पनि यसमा छ। तिमी याद गर्छौं, मायाले पछारिदिन्छ। ज्ञानमा युद्धको कुरा हुँदैन। त्यो त आम्दानीको स्रोत हो। यो त पवित्र बन्नु छ, त्यसैले बाबालाई बोलाउँछन् आएर पतितबाट पावन बनाउनुहोस्। यस्तो होइन आएर पढाउनुहोस्। भन्छन् पावन बनाऊ। त्यसैले यी सबै प्वाइन्ट बुद्धिमा राख्नु पर्छ। पूरा राजयोगी बन्नु छ।

ज्ञान त धेरै सरल छ। केवल युक्तिले सम्झाउनु पर्छ। बोलीमा मिठास पनि हुनुपर्छ। तिमीलाई यो ज्ञान मिलेको छ। त्यो पनि कर्म अनुसार नै भनिन्छ। सुरुदेखि भक्ति गरेको छ भने यो असल कर्म गरेको हुनाले शिवबाबा पनि राम्ररी बसेर सम्झाउनुहुन्छ। जति धेरै भक्ति गरेको छ, शिवबाबा राजी हुनु भएको छ भने अहिले पनि ज्ञान छिटै लिन्छन्। महारथीहरूको बुद्धिमा प्वाइन्ट हुन्छन्। लेख्दै गर्दा राम्रो-राम्रो प्वाइन्टहरू अलग गर्दै रहन्। प्वाइन्टहरूको वजन गरुन्। तर यस्तो मेहनत कसैले गर्दैनन्। मुश्किलले कसैले नोट राख्छन् र राम्रो प्वाइन्टहरू निकालेर अलग राख्छन्। बाबा सधैं भन्नुहुन्छ- भाषण गर्नुभन्दा पहिले लेख, फेरि जाँच गर। यस्तो मेहनत गर्दैनन्। सबै प्वाइन्टहरू कसैलाई पनि याद रहँदैन। अधिवक्ताहरूले पनि प्वाइन्टस नोट गर्छन्, डायरीमा। तिमीलाई त धेरै जरुरी छ। टपिक्स लेखेर फेरि पढ्नु पर्छ, सुधार गर्नु पर्छ। यति मेहनत नगर्ने हो भने उमंग आउँदैन। तिम्रो बुद्धियोग अरु-अरु तिर भड्किइरहन्छ। धेरै कम छन् जसले सरलता पूर्वक चल्छन्। सेवा बाहेक अरु केही पनि बुद्धिमा रहँदैन। मालामा आउनु छ भने मेहनत गर्नु पर्छ। बाबाले त मत दिनुहुन्छ तब दिलमा लाग्छ। याद छैन भने ऊ स्वयं जानोस्। गर्न त काम-धन्दा गर तर डायरी त सधैं खल्तीमा हुनु पर्छ नोट गर्नको लागि। सबैभन्दा धेरै तिमीले नोट गर्नु पर्छ। अलवेला रह्यौं, आफूलाई होशियार सम्झिँयाँ भने माया पनि कुनै कम छैन। मुक्का लगाइरहन्छ। लक्ष्मी-नारायण बन्नु साधारण कुरा कहाँ हो र! ठूलो राजधानी स्थापना भइरहेको छ, करोडमा कोही निस्कन्छन्। बाबा पनि बिहान सबै दुई बजे उठेर लेख्थे अनि पढ्थे। प्वाइन्टहरू बिसिएमा बसेर हेर्थे- तिमीलाई सम्झाउनको लागि। अहिलेसम्म यादको यात्रा कहाँ छ! कहाँ छ कर्मातीत अवस्था! व्यर्थमा कसैको महिमा गर्नु हुँदैन। धेरै मेहनत छ, कर्मभोग हुन्छ। याद गर्नु पर्छ। ठीक छ, सम्झ मुरली, ब्रह्माले होइन शिवबाबाले चलाउनुहुन्छ। बच्चाहरूलाई सधैं सम्झाउनुहुन्छ- शिवबाबाले नै तिमीलाई सुनाउनुहुन्छ, कहिले बीचमा यी बच्चा पनि बोल्छन्। बाबा त बिलकुल यथार्थ नै भन्नुहुन्छ। यिनलाई त सारा दिन धेरै विचार गर्नु पर्ने हुन्छ। कैयौं बच्चाहरूको जिम्मेवारी छ। बच्चाहरू नाम-रूपमा फँसेर चलायमान हुन्छन्। धेरै बच्चाहरूको लागि ख्याल रहन्छ- बच्चाहरूको लागि घर बनाउनु छ, यो प्रबन्ध गर्नु छ। हुन त यो सबै ड्रामा हो। बाबाको पनि ड्रामा, यिनको पनि ड्रामा, तिम्रो पनि ड्रामा। ड्रामा बाहेक कुनै चीज हुँदै हुँदैन। सेकेन्ड-सेकेन्ड ड्रामा चल्दै रहन्छ। ड्रामालाई याद गर्यौं भने हलचल हुँदैन। अडोल, अचल, स्थिर रहने छौं। तूफान त धेरै आउँछ। कति बच्चाहरू सत्य बताउँदैनन्। सपना पनि धेरै आउँछ। माया हो नि। जसलाई पहिले आउँदैनथ्यो, उनलाई पनि आउने छ। बाबा बुझिहाल्नु हुन्छ बच्चाहरूले वर्सा पाउनको लागि यादमा मेहनत गर्नु पर्छ। कोही-कोही मेहनत गर्दा-गर्दा थाक्छन्। मजिल धेरै उच्च छ। २१ पीढी विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ भने मेहनत पनि गर्नु पर्छ नि। बाबालाई याद गर्नु पर्छ। दिलमा रहन्छ

बाबाले हामीलाई विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ। यस्ता बाबालाई त घरी-घरी याद गर्नु पर्छ। सबैभन्दा प्यारा बाबा हुनुहुन्छ। बाबा त कमाल गर्नुहुन्छ, विश्वको ज्ञान दिनुहुन्छ। बाबा, बाबा, बाबा भनेर भित्र तिर महिमा गायन गर्नु पर्छ। जसले याद गर्छन्, उनलाई बाबाको आकर्षण हुन्छ। यहाँ आउँछन् नै बाबाबाट रिफ्रेस हुन। त्यसैले बाबा सम्झाउनुहुन्छ— मीठे बच्चे, लापर्बाही गर्नु हुँदैन। बाबा देख्नुहुन्छ सबै सेन्टरबाट आउँछन्। देख्छु, सोध्छु, कुन प्रकारको खुशी छ? बाबा जाँच त गर्नुहुन्छ नि। चेहराबाट पनि देख्नुहुन्छ— बाबासँग कति प्रेम छ? बाबाको सामुन्ने आउँछन् भने बाबा आकर्षण पनि गर्नुहुन्छ। यहाँ बस्दा-बस्दा सबै भुल्छन्। बाबा बाहेक केही पनि छैन, सारा दुनियाँलाई भुल्नु नै छ। यो अवस्था धेरै मीठो अलौकिक हुन्छ। बाबाको यादमा आएर बस्छन् भने प्रेमका आँसु पनि आउँछन्। भक्तिमार्गमा पनि आँसु आउँछन्। तर भक्तिमार्ग अलग हो। ज्ञानमार्ग अलग हो। यो हो सच्चा बाबाको साथमा सच्चा प्रेम। यहाँको कुरा नै भिन्न छ। यहाँ तिमी शिवबाबाको पासमा आउँछौ, अवश्य रथमा सवार हुनुहुन्छ। शरीर विना आत्माहरू त्यहाँ त मिल्न सक्छन्, यहाँ त सबै शरीरधारी छन्। जान्दछन् यहाँ बापदादा हुनुहुन्छ। त्यसैले बाबालाई याद गर्नु पर्छ। धेरै प्यारले महिमा गर्नु पर्छ। बाबाले हामीलाई के दिनुहुन्छ!

तिमी बच्चाहरूलाई जान्दछौ— बाबा आउनु भएको छ हामीलाई यस जंगलबाट लिएर जानुहुन्छ। मंगलम् भगवान् विष्णु भनिन्छ। सबैको मंगल गर्नेवाला हुनुहुन्छ, सबैको कल्याण हुन्छ। एकै बाबा हुनुहुन्छ, त्यसैले उहाँलाई याद गर्नु छ। हामी किन कसैको कल्याण गर्न सक्दैनौं! अवश्य कुनै कमी छ। बाबा भन्नुहुन्छ— यादको धार छैन त्यसैले बोलीमा पनि आकर्षण हुँदैन। यो पनि ड्रामा। अब फेरि राम्रोसँग धारण गर। यादको यात्रा नै मुश्किल छ। हामी भाइलाई ज्ञान दिन्छौं। बाबाको परिचय दिन्छौं। बाबाबाट वर्सा पाउनु छ। बाबा अनुभव गर्नु हुन्छ, घरी-घरी भुल्छन्। बाबा त सबैलाई बच्चा सम्झिनुहुन्छ, तब त बच्चा-बच्चा भन्नुहुन्छ। यहाँ बाबा त सबैका हुनुहुन्छ, अद्भुत पार्ट छ नि यिनको। धेरै कम बच्चाहरू सम्झन्छन् यो अक्षर कसको हो भनेर। बाबाले त बच्चा-बच्चा नै भन्नुहुन्छ। आएको नै छु बच्चाहरूलाई वर्सा दिन। बाबा सबै सुनाइदिनुहुन्छ। बच्चाहरूसँग काम मैले लिनु छ नि। यो धेरै अनौठो चटपटी ज्ञान हो। यो ज्ञान अटपटी र खटपटी पनि छ। वैकुण्ठको मालिक बन्नको लागि ज्ञान पनि यस्तै चाहिन्छ। ठिक छ, हरेकले बाबालाई याद गर्नु छ, दैवीगुण धारण गर्नु छ। मुखबाट कहिल्यै उल्टो-सुल्टो अक्षर बोल्नु हुँदैन। प्यारले काम लिनु पर्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) बिहान सबैरै एकान्तमा बसेर प्रेमले बाबालाई याद गर्नु छ। सारा दुनियाँलाई भुल्नु छ।

२) बाबा समान सबैको कल्याणकारी बन्नु छ, कमीलाई निकाल्नु छ। आफू माथि धेरै नजर राख्नु छ। आफ्नो रजिस्टर स्वयंले नै हेर्नु छ।

वरदानः— तीन स्मृतिको तिलकद्वारा श्रेष्ठ स्थिति बनाउने अचल-अडोल भव बापदादाले सबै बच्चाहरूलाई तीन स्मृतिको तिलक दिनु भएको छ— पहिलो, स्व को स्मृति फेरि बाबाको स्मृति र श्रेष्ठ कर्मको लागि ड्रामाको स्मृति। जसमा यी तीन स्मृति सधैं छ, उनका स्थिति पनि श्रेष्ठ हुन्छ। आत्माको स्मृतिको साथै बाबाको स्मृति र बाबाको साथै ड्रामाको स्मृति अति आवश्यक छ किनकि कर्ममा यदि ड्रामाको ज्ञान छ भने तल-माथि हुन सक्दैन। जति पनि भिन्न-भिन्न परिस्थिति आउँछ, त्यसमा अचल-अडोल रहन्छन्।

स्लोगनः— दृष्टिलाई अलौकिक, मनलाई शीतल र बुद्धिलाई दयावान् बनाऊ।